

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Time Financial CZ, s.r.o., IČ: 274 85 251**, se sídlem Pardubice, Na Spravedlnosti 1533, zastoupen Mgr. Pavlem Krpejšem, advokátem v Plzni, Františkánská 7, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce č. j. ČOI 25377/10/O100/2600/06/10/Be/Št ze dne 6. 5. 2010,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 14. 5. 2010 domáhal zrušení rozhodnutí proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce č. j. ČOI 25377/10/O100/2600/06/10/Be/Št ze dne 6. 5. 2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického kraje, č. j. R 64 0264 2606 ze dne 3. 1. 2007, jímž mu byla udělena pokuta ve výši 100.000 Kč pro naplnění skutkové podstaty § 9 odst. 1 písm. d) zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „Zákon o ČOI“).

Žalovaný správní orgán rozhodoval ve věci odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického kraje, č. j. R 64 0264 2606 ze dne 3. 1. 2007, podruhé, neboť předcházející rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 26. 3. 2007, č. j. 848/2600/2006/2007/Be/Št, bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 97/2007-37 ze dne 15. dubna 2010.

V inkriminované věci provedli kontroloři České obchodní inspekce v sídle žalobce ve dnech 24. 7., 28. 8., 22. 9. a 13. 11. 2006 kontrolu se zaměřením na dodržování ustanovení § 4 a 5 zákona č. 321/2001 Sb., o některých podmínkách sjednávání spotřebitelského úvěru a o změně zákona č. 64/1986 Sb. Předmětem šetření byly náhodně vybrané smlouvy o půjčce, které žalobce uzavřel jako věřitel. Konkrétně se jednalo o rámcové smlouvy o půjčce uzavřené pod č. 269900001 až 05 a č. 269900035 až 39, které byly v první polovině roku 2006 uzavřeny s rozdílnými fyzickými osobami jako dlužníky, když výše půjčky činila ve všech případech 5.000 Kč. Kromě údajů týkajících se dlužníka měly všechny uvedené smlouvy zcela shodný obsah. Ustanovení jejich článků I. stanovilo, že dlužník na svou výslovnou žádost obdržel od věřitele částku, jejíž výše byla dohodnuta účastníky samostatné smlouvy o půjčce. V článku II. uvedených smluv se dlužník zavázal půjčenou částku vrátit věřiteli nejpozději do data, na němž se účastníci dohodli v samostatné smlouvě o půjčce, a to buď v hotovosti v kanceláři věřitele či bezhotovostně na jeho účet. V článku III. těchto smluv bylo sjednáno, že půjčka je poskytována dlužníkovi s úrokem, sjednaným dohodou účastníků ve výši 20 % z půjčené částky za každý započatý měsíc trvání půjčky až do úplného zaplacení dluhu (RPSN 240 %).

Z kontrolního protokolu ze dne 22. 9. 2006 plyne, že jednatel žalobce Jiří Kohoutek k dotazu pracovníků žalovaného sdělil, že ke shora uvedeným kontrolovaným smlouvám neexistují samostatné písemné smlouvy o půjčce, když ústně je klientům sděleno, že měsíčně musí být splacen minimálně úrok (příslušenství) dle smlouvy s tím, že jistinu může klient splácet dle svých možností a není tedy určen termín splatnosti.

Na základě shora uvedené kontroly byla žalobci rozhodnutím ředitele Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 3. 1. 2007, č. j. R 6402642606, uložena pokuta ve výši 100.000 Kč pro naplnění skutkové podstaty uvedené v § 9 odst. 1 písm. d) zákona o ČOI, kterého se žalobce dopustil tím, že porušil ostatní podmínky stanovené zvláštními právními předpisy, a to v § 4 odst. 2 písm. a), b), c) a e) zákona č. 321/2001 Sb., neboť

- v deseti náhodně vybraných úvěrových smlouvách č. 269900001 až 05 a 269900035 až 39 sjednávající spotřebitelský úvěr, kde na straně věřitele je žalobce, je uvedena nesprávná hodnota roční průměrné sazby nákladů (RPSN)
- v uvedených smlouvách není obsaženo stanovení podmínek, za kterých může být RPSN na spotřebitelský úvěr upravena a které nejsou závislé pouze na vůli věřitele
- smlouvy neobsahují závazek věřitele informovat spotřebitele v průběhu plnění smlouvy o všech změnách RPSN na spotřebitelský úvěr
- klientům není písemně sdělena výše jednotlivých splátek, jejich počet a přesné časové rozvržení.

Dále byla žalobci tímto rozhodnutím uložena povinnost uhradit náklady řízení ve smyslu ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. ve výši 1.000 Kč s tím, že uloženou pokutu a náhradu nákladů řízení je žalobce povinen uhradit ve lhůtě třiceti dnů od nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím opakovaně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jím bylo potvrzeno.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ústřední ředitel žalovaného opakovaně uvedl, že režimu zákona č. 321/2001 Sb. podléhají i smlouvy, jejichž účel není v textu ujednání

vyjádřen. Ustanovení § 2 písm. b) zákona č. 321/2001 Sb. spotřebitele definuje jako osobu, která bude mít z poskytnutí spotřebitelského úvěru (blíže neurčený) prospěch a nejedná při uzavírání a plnění smlouvy v rámci podnikatelské činnosti. Dovožovat z označení této osoby výrazem „spotřebitel“, že musí jít o smlouvu na nákup spotřebního zboží, podle názoru odvolacího správního orgánu nelze, tak jako nelze takto úzce vykládat pojem „spotřebitel“ v jiných výskytech v rámci našeho právního řádu. Okolnost, že spotřebitelem je třeba chápat výhradně osobu nakupující spotřební zboží, by musela být vyjádřena přímo v definici vymezující pro účely toho kterého předpisu tento pojem. Žalovaný správní orgán se rovněž neztotožnil s předpokladem žalobce, že zákonu nepodléhají smlouvy na částku 5.000 Kč, neboť ust. § 1 odst. 2 písm. e) zákona č. 321/2001 Sb. vylučuje z režimu zákona „spotřebitelský úvěr na částky nižší než 5.000 Kč nebo vyšší než 800.000 Kč“, z čehož pojmově plyne, že částka, jež se číslu 5.000 Kč rovná (a tedy není nižší), již do tohoto rámce spadá. Ohledně toho, zda se jedná v případě posuzovaných smluv o spotřebitelský úvěr, u nějž nelze stanovit RPSN, odkázal odvolací správní orgán na prvoinstanční rozhodnutí s tím, že se shoduje s jeho závěrem, že ačkoliv předmětná ujednání poskytují spotřebiteli při splácení určitou volnost, vždy lze do vzorce pro výpočet RPSN dosadit všechny potřebné hodnoty, přičemž pro všechny varianty splácení tu vychází stejná RPSN. Není tedy zákonný důvod ji do textu smlouvy neuvádět. Situace předvídaná v § 5 odst. 2 zákona č. 321/2001 Sb. nastává u smluv, které výpočet RPSN podle vzorce v příloze zákona neumožňují, což je např. případ různých úvěrů označovaných zpravidla jako revolvingové, kde není známo budoucí čerpání a splácení a tyto opakované operace se pouze pohybují v určitém předem dohodnutém rámci. Žalovaný správní orgán zde poukázal rovněž na to, že žalobce v předmětných smlouvách s ukazatelem RPSN pracoval, uváděl však pod tímto názvem hodnotu roční úrokové sazby, jež byla zhruba třikrát nižší než RPSN. V závěru napadeného rozhodnutí se odvolací správní orgán ztotožnil s výší pokuty vyměřené orgánem prvního stupně, když uloženou částku 100.000 Kč pokládal za odpovídající zákonným hlediskům pro ukládání pokuty s tím, že prvoinstanční rozhodnutí v tomto ohledu obsahuje přesvědčivé hodnocení předmětného správního deliktu. Spotřebitelé vedli jednání o uzavření úvěrové smlouvy se žalobcem vybaveni nižší mírou informovanosti, než jaká je jim zaručena zákonem, a tato situace mohla ovlivnit jejich rozhodování v dané věci. Šlo přitom o systémové nedostatky vyskytující se u všech exemplářů kontrolovaných smluv.

V novém rozhodnutí ze dne 6. 5. 2010 žalovaný správní orgán navíc doplnil, že výměr pokuty s přihlédnutím k hlediskům obsaženým v § 12 odst. 1 zákona o ČOI za přiměřený.

K hledisku závažnosti uvedl, že předmětné porušení povinnosti je třeba k tíži jmenované společnosti hodnotit jako závažné, neboť se jednalo o vícečetné porušení povinnosti vztahující se na zpracování písemného vyhotovení smlouvy sjednávající spotřebitelský úvěr v § 4 odst. 2 zákona č. 321/2001 Sb., přičemž šlo o nedostatky systémové, nikoliv nahodilé. Ve prospěch společnosti žalovaný zohlednil, že šlo o první zjištěný případ uvedených nedostatků.

Způsob spáchání předmětného protiprávního jednání byl dán aktivním konáním společnosti, která v rozhodném období uzavírala se spotřebiteli smlouvy vykazující nedostatky spočívající v absenci stanovených náležitostí, (podmínek, za kterých může být RPSN upravena a které nejsou závislé pouze na vůli věřitele; závazek věřitele informovat spotřebitele v průběhu plnění smlouvy o všech změnách RPSN; výše splátek, jejich počet a časové rozvržení), jednak v uvedení nesprávné RPSN, jež bylo dáno záměnou ukazatele RPSN za pojmově odlišný ukazatel roční úrokové míry. Žalovaný spatřoval přitěžující okolnost v tom, že šlo o rozdíl několikanásobně snižující deklarovanou hodnotu RPSN

(240%) oproti hodnotě RPSN, jež nabízenému finančnímu produktu skutečně příslušela (791,61%).

Z hlediska následků protiprávního jednání spatřoval žalovaný za přítěžující okolnost zejména záměnu RPSN za mnohem nižší úrokovou sazbu v předmětných smlouvách.

K hledisku doby trvání žalovaný uvedl, že z provedené kontroly vyplývá, že protiprávní jednání probíhalo řadu měsíců, a proto je nelze chápat jako jednorázové či krátkodobé, a nepředstavuje tak okolnost, jež by měla polehčující charakter v rámci dosavadního hodnocení hledisek pro ukládání pokuty.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že žalovaný nerespektoval právní názor vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 97/2007-37 ohledně odůvodnění uložené pokuty a opět neuvedl, jak dospěl k pokutě této výše. Podle žalobce je částka 100.000 Kč nepřiměřeně vysoká a nepřiměřeně tvrdá.

Žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s příslušnými zákony, došel k nesprávným právním závěrům na základě vadně zjištěného skutkového stavu. Nicméně souhlasil se závěrem žalovaného, že postup kontroly nespadá do režimu zákona č. 321/2001 Sb., nýbrž že kontrola byla provedena z hlediska zákona č. 634/1992 Sb., neboť smlouvy se třetími subjekty nebyly uzavírány jako spotřebitelské úvěry, ale šlo o bezúčelové smlouvy o půjčce.

Žalobce dále namítal, že v daném případě není povinen specifikovat výši roční procentní sazby nákladů. V kontrolovaných smlouvách je potom zcela zřejmě stanovena úroková sazba měsíční, od které lze odvodit úrokovou sazbu za libovolně dlouhé časové úseky. Žalobce namítl, že údaj o RPSN uvádí ve svých smlouvách nad rámec svých povinností, zcela dobrovolně z důvodu lepší transparentnosti poskytované půjčky, potom nelze dospět k závěru, že údaje o RPSN jsou klamavé. Namítal, že žalovaný uvádí, že RPSN ve výši 240% je chybné, a že správný údaj o RPSN by byl 791,97%, resp. 791,18%, avšak takový výpočet je naprosto chybný a netransparentní.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 4. 1. 2011 navrhl žalobu zamítnout a uváděl, že je vůbec sporné, zda se vůbec žalobce vyjadřuje k rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce č. j. ČOI 25377/10/O100/2600/06/10/Be/Št ze dne 6. 5. 2010, je možné, že jej zaměňuje s jiným správním aktem ČOI, a to rozhodnutím č. j. 387/2009/0100/2600/2009/Be/Št ze dne 9. 3. 2009 (jež je rovněž t. č. přezkoumáváno Městským soudem v Praze), a které se týkalo úvěrů ve výši 4.999 Kč, které už do rámce zákona č. 321/2001 Sb. sice nespádají, avšak nesprávně uvedená RPSN 240% byla správním orgánem v tomto případě vyhodnocena jako klamavý údaj ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 25. 6. 2013, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 1 odst. 2 písm. e) věta před středníkem zákona č. 321/2001 Sb. tento zákon nevztahuje na smlouvu, ve které je poskytován spotřebitelský úvěr na částku nižší než 5.000 Kč nebo vyšší než 800.000 Kč;

Podle § 4 odst. 2 písm. a), b), c) zákona č. 321/2001 Sb. smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, musí obsahovat také

- a) stanovení roční procentní sazby nákladů na spotřebitelský úvěr způsobem uvedeným v příloze tohoto zákona,*
- b) stanovení podmínek, za kterých může být roční procentní sazba nákladů na spotřebitelský úvěr upravena a které nesmí být závislé pouze na vůli věřitele,*
- c) stanovení maximální výše spotřebitelského úvěru, stanovení výše jednotlivých splátek, jejich počtu a přesného časového rozvržení,*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 93/2008-115 neobsahuje-li smlouva o poskytnutí spotřebitelského úvěru náležitosti dle § 4 odst. 2 zákona č. 321/2001 Sb. a jsou-li tyto náležitosti spotřebiteli sděleny až dodatečně po podpisu smlouvy, jde o nezákonný postup, neboť spotřebitel by nemohl než vzít tyto informace na vědomí.

Dle § 5 odst. 1 zákona č. 321/2001 Sb. v případě, kdy smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, umožňuje změnu roční procentní sazby nákladů na spotřebitelský úvěr nebo změnu výše plateb s úvěrem souvisejících, které v době výpočtu nebyly vyčíslitelné, je nutno při výpočtu vycházet z předpokladu, že úrok a ostatní platby zůstávají neměnné a budou platit do konce platnosti smlouvy, na jejímž základě byl spotřebitelský úvěr sjednán. Dle odstavce 2 téhož ustanovení v případě, kdy nelze stanovit roční procentní sazbu nákladů na spotřebitelský úvěr, musí věřitel ve smlouvě, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, uvést maximální výši úvěru, výši plateb s úvěrem souvisejících a podmínky, za kterých lze tyto platby měnit.

Stěžejní námitka žalobce spočívala v tom, že shora uvedené kontrolované smlouvy nespadají pod režim zákona č. 321/2001 Sb., neboť tento se vztahuje pouze na spotřebitelské vztahy, kdy osoba poskytující spotřebitelský úvěr poskytuje tento spotřebiteli při koupi či nájmu spotřebního zboží.

Soud má tuto námitku žalobce za nedůvodnou, neboť na předmětné kontrolované smlouvy nedopadá žádná výluka dle shora citovaného ust. § 1 odst. 2 zákona č. 321/2001 Sb. Z žádného ustanovení zákona č. 321/2001 Sb. nelze dovodit (a žalobce ani žádné konkrétní ustanovení neuvádí), že by u spotřebitelského úvěru mělo jít vždy o peníze poskytované účelově pro koupi či nájem konkrétního výrobku, jak dovozoval žalobce. O účelu spotřebitelského úvěru se zákon č. 321/2001 Sb. zmiňuje pouze v ust. § 1 odst. 2 písm. a) a d) pokud jde o nemovitosti či průběžně poskytované služby, avšak zde pouze v souvislosti s výlukou takových spotřebitelských úvěrů z režimu tohoto zákona. Je také zcela zřejmé, že

žalobce (právnícká osoba) ve smyslu ust. § 2 písm. c) zákona č. 321/2001 Sb. jako věřitel poskytoval spotřebitelské úvěry (půjčky) v rámci své obchodní či podnikatelské činnosti a naopak z identifikačních údajů o klientech (dlužnících – fyzických osobách) je zřejmé, že se jedná o spotřebitele ve smyslu ust. § 2 písm. b) zákona č. 321/2001 Sb., když tito byli ve smlouvách označeni jménem, bydlištěm, rodným číslem a taktéž zaměstnáním. Osoby, kterým žalobce předmětné půjčky poskytoval, dle názoru soudu naplňují předpoklady definice spotřebitele uvedené v § 2 písm. b) zákona č. 321/2001 Sb. a poskytnuté půjčky definici spotřebitelského úvěru uvedenou v § 2 písm. a) uvedeného zákona. Jedná se o půjčky v hotovosti fyzickým osobám, které při uzavírání smluv ve svůj prospěch nejednaly v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti. I půjčku peněz bez uvedeného konkrétního účelu, na který bude poskytnutá částka použita, je třeba považovat za spotřebitelský úvěr, neboť částka byla poskytnuta ve prospěch dlužníka, který ji podle svého uvážení spotřebuje mimo obchodní či podnikatelskou činnost.

Soud tedy dospěl k závěru, že na předmětné smlouvy (bezúčelové smlouvy o půjčce se sjednaným úrokem) je třeba ustanovení zákona č. 321/2001 Sb. aplikovat.

Vzhledem k tomuto závěru a znění shora citovaného ust. § 4 odst. 2 písm. a) zákona č. 321/2001 Sb. je zřejmé, že nemůže obstát ani druhá námitka žalobce, že s ohledem na skutečnost, že smlouvy nespádají pod režim zákona č. 321/2001 Sb., bylo v daném případě nadbytečné, aby ve smlouvách specifikoval výši roční procentní sazby nákladů způsobem uvedeným v příloze zákona. Stanovení RPSN na spotřebitelský úvěr způsobem uvedeným v příloze zákona č. 321/2001 Sb. je obligatorní náležitostí smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, a stanovení pouhé měsíční úrokové sazby, kterého se dovolával žalobce, tedy není dostačující.

Ze závěru o aplikaci zákona č. 321/2001 Sb. na předmětné smlouvy je rovněž zřejmé, že nemůže obstát ani třetí námitka žalobce týkající se toho, že na předmětné smlouvy lze aplikovat výlukou uvedenou v ust. § 1 odst. 2 písm. e) tohoto zákona, neboť všechny kontrolované smlouvy byly na částku 5.000 Kč. Ustanovení § 1 odst. 2 písm. e) zákona č. 321/2001 Sb. totiž z režimu zákona vylučuje pouze smlouvu, ve které je poskytován „spotřebitelský úvěr na částky nižší než 5.000 Kč nebo vyšší než 800.000 Kč“, tedy nikoliv na částku, která se rovná číslu 5.000 Kč.

Dle § 12 odst. 1 zákona o ČOI při určení výše pokuty a pořádkové pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

Z citovaného ustanovení § 12 odst. 1 zákona o ČOI je zřejmé, že při určení výše pokuty je třeba vždy přihlídnout ke všem čtyřem zde uvedeným zákonným hlediskům, tedy k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání. Správní orgán je tedy povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané pokuty těmito hledisky zabývat, přičemž řádné odůvodnění ukládané pokuty je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.

Podrobně se musel soud zabývat námitkou žalobce týkající se toho, že jak v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i v napadeném rozhodnutí nebyla

dostatečně odůvodněna výše uložené pokuty, neboť tato skutečnost byla důvodem zrušení rozhodnutí ústředního ředitele žalovaného ze dne 26. 3. 2007, č. j. 848/2600/2006/2007/Be/Št, zdejším soudem.

Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí v této souvislosti uvedl, že při rozhodování o výši sankce vycházel především z obsahu kontrolního protokolu ve vztahu k rozsahu protiprávního jednání. Porušení právní povinnosti považoval kontrolami za dostatečně prokázané s tím, že nebylo v průběhu správního řízení zpochybněno. Za škodlivý následek protiprávního jednání považoval krácení spotřebitele na jeho právech spočívající především v tom, že smlouvy o poskytnutí spotřebitelského úvěru obsahují nesprávnou informaci o hodnotě RPSN, když jeho skutečná hodnota je téměř čtyřnásobná. Smlouvy dále neobsahují další informace, které požaduje zákon, a tím je spotřebitel manipulován do nerovnovážné (z hlediska podaných informací nevýhodné) pozice. Správní orgán prvního stupně tak po zvážení všech okolností a dostupných důkazů došel k závěru, že výše uvedeným jednáním naplnila kontrolovaná osoba skutkovou podstatu výše popsání deliktního jednání poprvé, avšak natolik závažným způsobem, že přistoupil k uložení sankce ve výši, kterou považuje především z hlediska již vysoké míry společenské nebezpečnosti, závažnosti, způsobu, doby trvání, následkům protiprávního jednání a výchovného účinku za přiměřenou.

Žalovaný správní orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s výší pokuty vyměřené správním orgánem prvního stupně ztotožnil s tím, že prvoinstanční rozhodnutí obsahuje přesvědčivé hodnocení předmětného správního deliktu. Dále uvedl, že částku 100.000 Kč pokládá za odpovídající zákonným hlediskům pro ukládání pokuty s tím, že spotřebitelé vedli jednání o uzavření úvěrové smlouvy s žalobcem vybaveni nižší mírou informovanosti, než jaká je jim zaručena zákonem, a tato situace mohla ovlivnit jejich rozhodování v dané věci, když přitom šlo o systémové nedostatky vyskytující se u všech exemplářů kontrolovaných smluv. V novém rozhodnutí ze dne 6. 5. 2010 se žalovaný správní orgán beze zbytku vypořádal se všemi hledisky obsaženými v § 12 odst. 1 zákona o ČOI, a proto musel soud žalobní námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Žalovaný seznal naplněné hledisko závažnosti, neboť se jednalo o vícečetné porušení povinnosti vztahující se na zpracování písemného vyhotovení smlouvy sjednávající spotřebitelský úvěr v § 4 odst. 2 zákona č. 321/2001 Sb., přičemž šlo o nedostatky systémové, nikoliv nahodilé. K způsobu spáchání předmětného protiprávního jednání uvedl, že byl dán aktivním konáním společnosti, která v rozhodném období uzavírala se spotřebiteli smlouvy vykazující nedostatky spočívající v absenci stanovených náležitostí, (podmínek, za kterých může být RPSN upravena a které nejsou závislé pouze na vůli věřitele; závazek věřitele informovat spotřebitele v průběhu plnění smlouvy o všech změnách RPSN; výše splátek, jejich počet a časové rozvržení), jednak v uvedení nesprávné RPSN, jež bylo dáno záměnou ukazatele RPSN za pojmově odlišný ukazatel roční úrokové míry. Žalovaný spatřoval přitěžující okolnost v tom, že šlo o rozdíl několikanásobně snižující deklarovanou hodnotu RPSN (240%) oproti hodnotě RPSN, jež nabízenému finančnímu produktu skutečně příslušela (791,61%). Pokud jde o hledisko následků protiprávního jednání, spatřoval žalovaný za přitěžující okolnost zejména záměnu RPSN za mnohem nižší úrokovou sazbu v předmětných smlouvách. K hledisku doby trvání žalovaný uvedl, že z provedené kontroly vyplývá, že protiprávní jednání probíhalo řadu měsíců, a proto je nelze chápat jako jednorázové či krátkodobé, a nepředstavuje tak okolnost, jež by měla polehčující charakter v rámci dosavadního hodnocení hledisek pro ukládání pokuty.

Podle § 9 odst. 1 písm. d) zákona o ČOI ředitel inspektorátu uloží kontrolované osobě, která poruší ostatní podmínky stanovené zvláštními právními předpisy pro činnosti uvedené v § 2 odst. 1 a 2, pokud právo uložit sankční postih nemá jiný správní úřad, pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Za opakované porušení povinností v průběhu jednoho roku ode dne poslední kontroly lze uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč.

Pokud jde o žalobní námitku, že pokuta ve výši 100.000 Kč je nepřiměřená, musel soud rovněž tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. V inkriminované věci je nesporné, že kontrola České obchodní inspekce zjistila u žalobce naplnění skutkové podstaty uvedené v § 9 odst. 1 písm. d) zákona o ČOI, kterého se žalobce dopustil tím, že porušil ostatní podmínky stanovené zvláštními právními předpisy, a to v § 4 odst. 2 písm. a), b), c) a e) zákona č. 321/2001 Sb., neboť v deseti namátkově vybraných úvěrových smlouvách č. 269900001 až 05 a 269900035 až 39 sjednávající spotřebitelský úvěr, kde na straně věřitele je žalobce, je uvedena nesprávná hodnota roční průměrné sazby nákladů (RPSN); v uvedených smlouvách není obsaženo stanovení podmínek, za kterých může být RPSN na spotřebitelský úvěr upravena a které nejsou závislé pouze na vůli věřitele; smlouvy neobsahují závazek věřitele informovat spotřebitele v průběhu plnění smlouvy o všech změnách RPSN na spotřebitelský úvěr; klientům není písemně sdělena výše jednotlivých splátek, jejich počet a přesné časové rozvržení.

Žalobce si musí uvědomit, a to je i smyslem jemu uložené sankce - že poskytování peněžních půjček je regulováno právními normami, které jsou závazné pro všechny, a že nedodržení povinností zakotvených v těchto právních normách je spojeno s citelnými sankcemi. Lze shrnout, že pokutu uloženou žalobci, jejíž výše dosahuje 10 % maximální možné sazby, považuje soud za *přiměřenou* a odpovídající kritériím stanoveným v § 12 odst. 1 zákona o ČOI, které žalovaný správní orgán v rozhodnutí o uložení pokuty náležitě zohlednil. Z tohoto důvodu soud nevyhověl návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*, k čemuž v daném případě nedošlo. Soud pro úplnost dodává, že žalobce v řízení před soudem neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by zjevná nepřiměřenost jemu uložené sankce vyplývala.

Dalšími žalobními námitkami se soud zabývat nemohl, neboť směřovaly proti jinému rozhodnutí žalovaného správního orgánu, (rozhodnutí č. j. 387/2009/0100/2600/2009/Be/Št ze dne 9. 3. 2009), který na tuto skutečnost trefně upozornil ve svém vyjádření k žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová